

Про Крила

Анатолій Клименко

Ми заздрим птахам, — вони володіють безмірним повітряним океаном, і можуть вільно рухатися в будь-якому напрямку. Для них немає такого поняття як кордони, візи, тощо. Якщо крила міцні, то вперед до своєї цілі. Повна свобода, ти — вільний птах.

Люди завжди хотіли літати як птахи. Люди теж намагалися бути вільними. Робили різні нехитрі пристосування, часто падали, навіть гинули, але вперто штурмували небо. Людина і надалі продовжує підкорювати небо. Альпіністи долають карколомні неприступні скелі, намагаючись пішки дістатися неба. І тут виникає дуже цікава деталь: людина піднімається в гори не просто щоб дістатися вершини і бути ближче до неба. Що насправді спонукає нас дертися вгору? Чому нас так вабить вершина? — Знову ж таки, те саме прагнення свободи і перемоги. Перемогти дику природну стихію, а насамперед перемогти себе, свій страх, сумніви, вагання. І піднятися на свою духовну вершину.

Дух передує всьому, він — першооснова буття. Він і є самим життям у всіх його різноманітних проявах.

А крила?— нагадаєте ви мені - ми не птахи, у нас крил немає. То як же без крил?

Так, без крил — ніяк, без них не полетиш. Хоча, по правді, і з крилами не всі літають. Візьміть домашніх птахів: качок, курей, гусей. Я був неодноразовим свідком як восени домашні свійські гуси намагалися піднятися і полетіти у вирій за своїми дикими і вільними побратимами. І що ви думаєте, — піднімалися... і летіли. Не всі, поодинокі птахи. Правда у височінь піднятися не могли. Пролетять метрів 50 - 100 і сідають на землю. Бо зажиріли. Як то кажуть, на всьому готовому. Їх доглядають, годують, дають прихисток. Немає боротьби, нема намагань щось змінити, покращити. І втрачається прагнення до волі, до того з чого ми почали цю оповідь.

То виходить, що і крила не завжди допоможуть. А як же тоді бути?

— Ростити крила. Ростити їх і прагнути літати. Прагнути бути вільними. Ми всі народжуємося крилатими. А крила наші міцніють і набираються сили, коли ми долаємо перешкоди, коли ми прагнемо зростати, коли нас тягне у височінь. Коли нас не буде задовольняти тільки ситна їжа і м'яка тепла постіль.

Ми потроху будемо їх розправляти і пробувати їхню міць, їх силу. І одного разу полетимо. Обов'язково полетимо. Якщо будемо прагнути..

Ростіть крила.

Доповненням до сказаного, стане прекрасний вірш Л. Костенко "Крила":

А й правда, крилатим ґрунту не треба.

Землі немає, то буде небо.

Немає поля, то буде воля.

Немає пари, то будуть хмари.

В цьому, напевно, правда пташина...

А як же людина? А що ж людина?

Живе на землі. Сама не літає.

А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір"я,

А з правди, чесноти і довір"я.

У кого — з вірності у коханні.

У кого — з вічного поривання.

У кого — з щирості до роботи.

У кого — з щедрості на турботи.

У кого — з пісні, або з надії,

Або з поезії, або з мрії.

Людина нібито не літає...

А крила має. А крила має!